

Arrest

nr. 175 497 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. UMWALI *loco* advocaat D. WEYGAERTS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees geboren in Vlorë, Albanië, en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. U woonde achtereenvolgens in de wijken 11 januari (1971-1991) en 24 mei (1991-2015) in Vlorë. U bent gehuwd met G. V. (...) (O.V. (...)) met wie u drie minderjarige kinderen hebt. U was werkzaam als ijzerverzamelaar en varkensweker in Vlorë.

Op 11 juli 2012 probeerde uw broer E. G. (...), samen met zijn vriend S. F. (...), in te breken bij A. L. (...). Zij werden betrapt en uw broer maande S. (...) aan om een aantal schoten in de lucht te lossen.

Eén kogel week af en raakte J. L. (...), de zoon van A. (...), in het hoofd waarop deze stierf. E. (...) en S. (...) werden op 12 juli 2012 gearresteerd en later veroordeeld wegens moord. Tot op heden zit uw broer E. (...) opgesloten in de gevangenis.

Onmiddellijk na de moord gingen twee ooms van u langs bij de familie L. (...) om hun medeleven te betuigen. Dit werd niet aanvaard en de familie L. (...) zei dat zij het bloed van J. (...) zouden wreken. Sindsdien leven u en uw familie in angst voor bloedwraak. Ook heeft uw dochter S. (...) sinds het incident ernstige medische problemen. In juni of juli 2015 werd u bedreigd door familieleden van A. L. (...), één keer terwijl u in een café zat en een andere keer als u oud ijzer verkocht. In die periode werd u ook geslagen door een familielid van A. L. (...). Uit vrees voor meer wraakacties van deze familie besloot u uiteindelijk Albanië te verlaten.

U vertrok op 24 oktober 2015 vanuit Vlorë, Albanië, met de boot naar Italië. U reisde van daaruit over de weg verder naar België. Op 28 oktober 2015 diende u hier in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 21 juni 2009; uw origineel paspoort, uitgereikt op 3 september 2014; de originele paspoorten van uw kinderen, allen uitgereikt op 1 april 2015; een originele afgifte van uw huwelijksakte, gedateerd op 31 augustus 2006 en uitgereikt op 11 september 2015; originele afgiften van de geboorteakten van uw kinderen, uitgereikt op 11 september 2015 te Vlorë; een origineel attest van gezinssamenstelling van uw grootvader, uitgereikt op 11 september 2015 te Vlorë; originele medische documenten, zowel uit Albanië als België, van uw dochter S. (...); en de originele afgifte van het vonnis en het vonnis in beroep van uw broer E. G. (...).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert dat u Albanië diende te verlaten omwille van een bloedwraak en de daarbij horende problemen die uitgeroepen werd door de familie L. (...) naar aanleiding van de moord op J. L. (...) door uw broer E. G.(...) en S. F. (...). De geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u of uw familie verwickeld is in een bloedwraak met de familie L. (...). U verklaarde dat deze bloedwraak onmiddellijk werd aangekondigd na de moord op J. L. (...), namelijk in juli 2012. U verklaarde dat u en uw familie wel angst hadden na deze aankondiging maar jullie zetten wel jullie gewone leven voort. U en uw vrouw bleven werken en de kinderen gingen naar school (gehoorverslag CGVS, p. 4, 8 en 16). Hoewel u beweert in een bloedwraak te zijn verwickeld, kon u tot uw vertrek uw dagelijks leven verderzetten. U wist ook dat deze bloedwraak werd aangekondigd door de grootvader van J. L. (...), maar u kende zijn naam niet. U kon echter enkel A. L. (...) bij naam noemen en kende geen enkel andere lid van de familie L. (...). Bovendien verklaarde u dat u noch interesse noch tijd had om na te gaan met wie u in een bloedwraak verwickeld bent (CGVS, p. 19-20 en 23). Het is opmerkelijk dat u verklaart in angst te leven omwille van een bloedwraak, maar dat u niet weet met wie u in een bloedwraak verwickeld bent noch de naam van diegene die de bloedwraak heeft aangekondigd. Redelijkerwijze kan er verwacht worden dat wanneer iemand vreest voor zijn leven, hij toch weet voor wie hij moet vrezen of op zijn minst navraag hiernaar doet. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een

bloedvete verwickelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast verklaarde u dat u in de periode juni of juli 2015 enkele incidenten kende omwille van voornoemde bloedwraak. In deze periode werd u tweemaal bedreigd door een neef van J. L. (...) en kreeg u een slag op het oog van een ander familielid van J. L. (...). Ook hier kon u niet zeggen wie u bedreigde en wie u sloeg (CGVS, p. 17-18). Het is op zijn minst bevreemdend dat u opeens, drie jaar na het uitroepen van de bloedwraak, problemen kent met de familie L. (...) ook al woonde en werkte u in de nabijheid van elkaar. Voor deze incidenten had u geen enkel probleem gekend in verband met deze bloedwraak en ook na deze incidenten, tot uw vertrek in oktober 2015, kende u geen enkel probleem. U verklaarde wel dat sinds het afkondigen van de bloedwraak uw dochter medische problemen kende. Volgens u is dit omdat zij ongeveer dezelfde leeftijd had als het slachtoffer en zij bang was. U verklaarde echter dat er na heel wat onderzoeken ontdekt werd dat zij problemen had met haar hart (CGVS, p. 12, 14, 21). U maakt dan ook op geen enkel moment aannemelijk dat de ziekte van uw dochter een gevolg is van de bloedwraak. Daarnaast heeft u geen weet of uw broers, die nog steeds in dezelfde wijk wonen, enige problemen hebben ondervonden omwille van de voornoemde bloedwraak. U verklaarde immers dat u geen contact meer had met uw broers sinds het incident in 2012 ook al woonde en werkte u samen en was u betrokken bij dezelfde bloedwraak (CGVS, p. 21). U verklaarde dat u in België wel telefonisch contact had met uw broer A. (...), maar dat hij niets vertelde over eventuele problemen en u er ook niets over vroeg (CGVS, p. 22). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u op geen enkel moment met uw broers zou hebben gepraat over deze bloedwraak. U maakt dan ook op geen enkel moment aannemelijk dat u, noch uw familie, problemen zou hebben gekend omwille van de door u beweerde bloedwraak uit 2012. Bovendien verliet u pas in oktober 2015 het land, meer dan drie jaar na het uitroepen van de door u beweerde bloedwraak en meer dan drie maanden na de door u beweerde incidenten, hetgeen op geen enkele wijze duidt op een actuele vrees. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u geen geld had voor een vertrek uit Albanië en dat u pas over geld beschikte nadat u uw varkens verkocht had (CGVS, p. 20). Indien u daadwerkelijk voor uw leven vreesde wegens een bloedwraak, kan men er redelijkerwijze van uit gaan dat men, indien iemand niet over voldoende financiële middelen, er andere maatregelen zouden worden getroffen. U gaf echter op geen enkel moment aan dat u of uw familie hiervoor maatregelen trof. Tenslotte verklaarde u dat u op geen enkel moment naar de politie of een andere autoriteit stapte in verband met de door u beweerde bloedwraak. U deed dit niet uit schuldgevoel tegenover de familie L. (...) en omdat de autoriteiten volgens u in Albanië niet bestaan en u dus ook niet kunnen beschermen (CGVS, p. 18, 20-21). In desbetreffende situaties zoals deze door u worden beschreven blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal en bijgevoegd aan het administratieve dossier evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, uw

huwelijksakte, de geboorteakten van uw kinderen, uw attest van gezinssamenstelling bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Het vonnis en het vonnis in beroep van uw broer E. G. (...) bevestigen dat hij medeschuldig is aan de dood van J. L. (...), maar vertellen niets over een eventuele bloedwraak die eruit voortgekomen zou zijn. De medische documenten van uw dochter S.(...) bevestigen dat uw dochter medische onderzoeken heeft ondergaan en medische problemen kent, maar vertellen niets over een eventuele oorzaak van deze problemen. Dat zij in medische behandeling is wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. In een derde middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel menen verzoekende partijen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. In een vijfde en laatste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 EVRM.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 4, 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich

tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen stellen dat zij “*de nodige stukken bij(brengen) waaruit blijkt dat op 11/07/2012 de zoon van de heer A. L (...) door een gewerschot werd vermoord*”. De broer van eerste verzoekende partij werd onmiddellijk gearresteerd en is tot op heden nog steeds opgesloten. De dag erna werd er vervolgens een bloedwraak uitgesproken tegen de familie van verzoekende partijen. Het kan eerste verzoekende partij uiteraard niet worden verweten dat “*deze alle namen van de familie van L. (...) niet kent*”. Evenmin is sprake geweest van “*enige ruime bewegingsvrijheid*”, opperen verzoekende partijen. Zij leefden in constante angst om vermoord te worden en eerste verzoekende partij is in geen geval gewoon blijven werken.

2.2.5.2. De Raad stelt echter vast dat eerste verzoekende partij weliswaar het vonnis en het vonnis in beroep van haar broer E. G. aanbrengt waarin bevestigd wordt dat haar broer medeschuldig is aan de dood van J. L., doch wordt hierin geen melding gemaakt van een eventuele bloedwraak die eruit voortgekomen zou zijn. Dat J. L. op 11 juli 2012 werd vermoord en dat de broer van eerste verzoekende partij hieraan medeschuldig is, wordt op zich niet betwist.

Verder bemerkt de Raad dat geenszins van eerste verzoekende partij verwacht wordt dat zij “*alle namen van de familie van L.*” zou kennen. Wel wordt door verwerende partij terecht gemotiveerd dat het afbreuk doet aan haar bewering verwickeld te zijn in een bloedwraak dat eerste verzoekende partij de naam van de grootvader van J. L. niet kende terwijl de bloedwraak door hem werd afgekondigd en eerste verzoekende partij ook geen enkel ander lid van de familie L. kende. Eerste verzoekende partij verklaarde dat zij noch interesse noch tijd had om na te gaan met wie zij in een bloedwraak verwickeld is (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS A. G. d.d. 09/05/2016, p. 19-20 en 23). Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer iemand vreest voor zijn leven, hij zou weten voor wie hij moet vrezen of op zijn minst navraag hiernaar zou doen.

Wat nog de opmerking van verzoekende partijen betreft dat eerste verzoekende partij in geen geval gewoon is blijven werken, wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor aangaf dat zij en haar familie na de aankondiging van de bloedwraak wel angst hadden maar wel hun gewone leven voortzetten. Eerste verzoekende partij gaf aan dat zij en haar vrouw tot aan hun vertrek in oktober 2015 bleven werken en dat ook hun kinderen tot dan gewoon naar school gingen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS A. G. d.d. 09/05/2016, p. 4, 8, 16-17). De bewering in het verzoekschrift dat zij niet is blijven werken, is dan ook totaal tegenstrijdig met haar eerdere verklaringen tijdens haar

gehoor op het Commissariaat-generaal. Deze vaststelling bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Verzoekende partijen menen voorts dat de stelling van verwerende partij dat er in Albanië tal van organisaties bestaan om een bloedwraak op te lossen, niet strookt met de hedendaagse realiteit in Albanië. Het invoeren van bescherming van de politie was voor hen in geen geval een optie, daar *“deze niets onderneemt ten aanzien van een familie van een ‘moordenaar’”* en daar *“corruptie nog steeds welig teert”*. De politie kon verzoekende partijen geen doeltreffende bescherming bieden tegen de agressors.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1) blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen informatie aan die voormelde informatie weerlegt. Gelet op voormelde informatie waaruit blijkt dat verzoekende partij zich in geval van eventuele (veiligheids)problemen kunnen richten tot de Albanese autoriteiten, doet het dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas dat zij op geen enkel moment naar de politie of een andere autoriteit stapten in verband met de door hen beweerde bloedwraak.

2.2.7.1. Verzoekende partijen werpen nog op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun asielrelaas rekening gehouden moet worden met *“de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven”*. Verzoekende partijen menen dat *“(m)inder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn (...) niet (zouden) mogen worden gebruikt als beslissende factoren, met dien verstande dat er van fundamentele tegenstrijdigheden onder geen enkel beding sprake kan zijn”*. Volgens verzoekende partijen zijn de argumenten van verwerende partij niet van wezenlijk belang om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te ondermijnen. Verzoekende partijen benadrukken wel degelijk het slachtoffer te zijn van een bloedwraak uitgeroepen door de familie L..

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat door verwerende partij besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen omdat (i) verzoekende partijen na het uitroepen van de bloedwraak hun gewone leven voortzetten, (ii) eerste verzoekende partij de naam niet kende van de grootvader die de bloedwraak aangekondigd zou hebben en ook geen enkele naam van een ander lid van de familie L. kende, (iii) het bevreemdend is dat opeens, drie jaar na het uitroepen van de bloedwraak, zij problemen kenden met de familie L., ook al woonden en werkten zij in de nabijheid van elkaar, en dat zij voor deze incidenten geen enkel probleem gekend hadden in verband met deze bloedwraak en ook na deze incidenten in de periode juni of juli 2015 tot hun vertrek in oktober 2015 geen enkel probleem meer kenden, (iv) eerste verzoekende partij niet weet of haar broers, die nog steeds in dezelfde wijk wonen, enige problemen hebben ondervonden omwille van die voornoemde bloedwraak, (v) verzoekende partijen pas in oktober 2015 het land hebben verlaten, meer dan drie jaar na het uitroepen van de door hen beweerde bloedwraak en meer dan drie maanden na de door hen beweerde incidenten en (vi) verzoekende partijen op geen enkel moment naar de politie of een andere autoriteit gestapt zijn in verband met de door hen beweerde bloedwraak. Deze vaststellingen hebben allen betrekking op de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen, met name de door hen beweerde bloedwraak uitgeroepen door de familie L., en ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden asielrelaas. Aan de bewering van verzoekende partijen het slachtoffer

te zijn van een bloedwraak uitgeroepen door de familie L. kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 09 mei 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT